

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα— μὲν μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς σ' τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μὴ δικάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐννιά Φεβρουαρίου,
πτῶσις τοῦ Ὑπουργείου.

Πενήντα πέντε ἀριθμός,
κόλλυβα, θρῆνος καὶ κλαυθμός.

Τοῦ Ὑπουργείου πτῶσις καὶ μὲ διαδηλώσεις.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε τὴν περασμένη Τρίτῃ,
χωρὶς αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ κανεὶς νὰ τὸ προσμένῃ...
ἀπὸ συνάχῃ ἔπαθε τ' ἀφέντῃ μας ἡ μύτη,
κι' ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς πολλοὶ ἐφύγανε βρεγμένοι.
Οἱ καπνοφάνται ἠχώθησαν βαθρὰ ὅτ' ἀθεωρεῖα,
καὶ «Κάτω, κάτω» φώναξε καὶ μὴ γνωστὴ κυρία.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ἀντήχησε ἡ σφαῖρα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔσκουξε πῶς ἔπρεπε νὰ πέσῃ...
τὰ τόσα Νομοσχέδια ἐπῆγαν ὅτ' ὁ ἀέρας
κι' ἡ τόση διοργάνωσις ἀπέμεινε ὅτ' ἡ μέση.
Ὅλα ἐματαιώθησαν γιὰ μὴ στιγμὴ καὶ μόνον,
τῶν στόλων οἱ ἐξοπλισμοὶ κι' αἱ μάχαι τῶν Τραχῶνων.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ὁ κόσμος ἀνεσκίρτα,
τοὺς δρόμους καὶ τῆς γειτονιάς ἐφώτιζαν ρετσίναις,
μονάχα τῶν ἀνάβανε καὶ τοῦ κουτιοῦ τὰ σπύρτα,
καὶ τῶν χαρτιῶν ἡ τράπουλαις πηδούσανε κι' ἐκεῖναις.
Καὶ μὲς ὅτ' ὅσο κάψιμο καὶ τὴν φωτοχυσιὰ
ἔγινε τὸ πετρέλαιο ἔσπερινὴ θυσία.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε, καὶ ἄναψ' ἡ Ἀθήνα,
πετοῦσε τὰ πακέτα τοῦ ὁ καθεὶς καπνοπώλης,
γιὰ μὴ στιγμὴ ἐξέσπασε τοῦ Ἑλλήνος ἡ πείνα,
κι' Ἀποκρῆν ἐώρταζε τοῦ Κέκροπος ἡ πόλις.
Κι' ἀποθαμμέναις πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐφημερίδες
ἔπεσαν ὅτ' ἡν πρωτεύουσα καὶ πάλι σὰν ἀκρίδες.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε, καὶ τᾶγγελμα τῆς νίκης
ἐπέτα μυριόστομον ὅτ' ἄψῃ τοῦρανοῦ,
κι' ἔψαλλαν κάμποσοι σιγὰ μετὰ χαρᾶς καὶ φρίκης
«Κύριε τῶν δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ».
Παντοῦ φωνή, ἀλλαλαγμὸς κι' ἐκ τοῦ προχείρου λόγοι,
καὶ ὁ Δεμάθας ἔκλαιε κι' οἱ ἄλλοι δασμολόγοι.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε, καὶ ὁ καθεὶς τρεχάτος
ἐπῆγαινε ὅτ' ὁ σπῆτῃ τοῦ φωνάζων «Ὡσαννά!...»
κι' ὁ εὐγενὴς Γορτύνιος, ὁ τὸσον γυλικάτος,
ἐφέρετο ἐν μουσικῇ φλογέρος καὶ ζουρνᾶ.
Καὶ μὲς ὅτ' ἡ μέθη τῆς χαρᾶς καὶ μὲς ὅτ' ἡ ἀντάρα
ἠκούσθησαν καὶ μερικῶν ἐνθουσιῶντων συμπάρα.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε τὸ δρεῦσμένο κόμμα,
κι' ἀπ' τὴν χαρὰ τοὺς μερικοὶ τὰ ἔχουν σὰν χαμένα,
κορδόνεται γιὰ Ὑπουργὸς κι' ὁ Τακιντζῆς ἀκόμα,
καὶ ὁ Δημητρακάκης μας ἔχουρῆτ' ὁλοένα.
Παντοῦ χρυσὰ ὄνειρα γιὰ τὸ ὑπουργιλίκι,
καὶ δὸς του πρὶν παραγγελιαῖς γιὰ φράκα ὅτ' ὁ Λαμπρὸς

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ἦτο καιρὸς νὰ πέσῃ!
τόσον καιρὸ ἐγλέντισε εἰς τὴ δική μας ὁδὸν,
καὶ τρία χρόνια ἔφαγε καὶ ἤπιε ἐν ἀνέσει
τῶν εὐσεβῶν καὶ Δερσιῶν καὶ ἄλλων τὸ στομάχι.
Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε, κι' ἦτο καιρὸς νὰ πέσῃ,
μήπως καὶ πάρωμε κι' ἐμεῖς καμμιάς πορεβείας θέσι.

Φασουλής και Περικλῆτος,
δ καθέννας νέτος σκέτος.

●.—"Επαισε...

Π.—"Επαισε; ποιός, βρε;

●.—Ποιός θῆς νά πῆσῃ ἄλλος.

Π.—παρὰ δ' οἱ Τρικουπῆς σου, αὐτός ὁ Ἀγγλογάλλος:

Π.—Σοῦ εἶπα μὴν ἐκφράζεσαι τοσοῦτον ἀποτόμως,

διότι τρέχεις κίνδυνον καὶ μάλιστα συντόμως.

●.—"Ἦτον ἡ ὥρα ὡς ἐπὶ μετὰ τὸ μεσημέρι,

ὁπότεν ἔξω 'στὴ Βουλῇ ἀκούω νταρβερί.

Δὲν χάνω, φίλε μου, καὶρὸ καὶ χάνομαι 'στὸ πλῆθος,

ἐπὶ τῆς μῆρας μιά γροθιά μου δίνει μὲς 'στὸ στῆθος,

συγχρόνως ἀντηχοῦν φωναὶς εἰς τὴν Πλατεία κάτω,

«Κάτω αὐτὸ τὸ σύστημα, κάτω τὸ Συνδικάτο.»

Μωρὲ τί τρέχει; ἐρωτῶ... ἀκούω «Δεληγιάννης,

Φωτῆλας, Τζάνης, Τακιντζῆς, Ταρπάκης καὶ Νταλιδά-

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι συμπολίται, [νης.]»

παρακαλῶ σαφέστερον νά μοῦ ἐξηγηθῇτε.

Ἀυέσως δευτέρη γροθιά μου ἔρχεται 'στὴν πλάτη,

κ' ἀπὸ τῆς σκάλας τῆς Βουλῆς κατακυλοῦν τρεχά-

καὶ νά εὐθὺς βεγγαλικά καὶ λαμπαδηφορία... [τοι,

τί τρέχει τέλος; ἐρωτῶ... μοῦ λέν «ψηφοφορία».

Τὸ Ὑπουργεῖον ἔπαισε, τὸ Ὑπουργεῖον πέφτει,

κ' ἔτρεχαν σκύλοι κ' ἀνθρώποι σάν νά τοὺς εἶχαν

Καὶ τέλος πάντων ἔπαισε; [νέφτι.

●.—Στάσου νά 'δῇς τὸ τέλος.

Μία 'στὴ διαδήλωσι εὐρέθη κ' ὁ Σμετέλος.

Μετὰ μικρὸν βρεθήκαμε 'στοῦ Δεληγιάννη ὅλοι,

ὁπότεν ἕνας κουβαρντᾶς τραβῆ ἕνα πιστόλι,

καὶ δίνει μιά καὶ δίνει δὴ καὶ δίνει πέντε κ' ἔξη,

καὶ ὅλ' οἱ Δεληγιαννικοὶ ἐφώνησαν «ὅς φέξη».

Σὲ λίγο ἐξερχόμεθα καὶ πάμε 'στὸ Παλάτι,

διὰ καὶ παλὶ μιά γροθιά μου ἔρχεται 'στὴν πλάτη.

Πλὴν ἀκουσε, βρε Περικλῆ, τί καθ' ὁδὸν συμβαίνει...

ἐν πρώτοις χήρα πρὸ ἑτῶν εἰς τὸ μπαλκόνι βγαίνει,

καὶ εἶχε τῶν πλεξίδων τῆς τᾶς τρίχας ἄνω κάτω,

κ' ἔξω φρενῶν ἐφώνησε «Ἀντίο ντὲλ πασσάτο.»

Ἄλλ' ὅταν ἀρχισε καθεὶς τὸ λῆγε ὅ νά ψάλλῃ,

ἡ συνοδεία ἐφθίψε κοντὰ σ' ἕνα μπακάλη,

ὃ δὲ μπακάλης, Περικλῆ, μοιράζει σπερματόσπαι,

καὶ φαίνεται 'στὸν οὐρανὸ καντυλάτῃ βουκέτα.

Παρακαλῶ σας, κύριε, ἐγὼ κερί δὲν ἔχω,

καὶ εἰς τὸν Ἐπιτάφιον χωρὶς λαμπάδα τρέχω.

Τότε μοῦ δίνει, Περικλῆ, ἐκεῖνος ἕνα μπάτσο,

ἀλλὰ ἐγὼ μὲς 'στὴ βοή ἀρχάω ἕνα μάτσο.

μετὰ μικρὸν ἐφθάσαμεν ἐγγὺς τῶν Ἀνακτόρων,

καὶ ὅλοι ἐφώνηζαμεν κατὰ τῶν νέων φόρων,

ἀλλ' ὅμως ἦταν ἄρρωστος ὁ Βασιλεὺς ὀλίγον,

καὶ παρευθὺς τὸ στρίψαμε μὲ βῆμα κατεπεύγον,

καὶ οὕτω κατεβαίνοντες μὲ ὅλη τὴν παρέα,

ἐφθάσαμε μετὰ κραυγῶν εἰς τὴν Καπνικαρέα,

ὅταν ἐκεῖ, βρε Περικλῆ, 'στῆς Ἐκκλησιᾶς τὴν ἄκρη
κυττάω ἕνα ποντικὸ νά χύνη μαῦρο δάκρυ,
διότι μὲ πετράλαιο τὸν εἶχανε ἀλείψει,
κ' ἡ καιομένη του ψυχῇ ἀνῆρχετο 'στὰ ὕψη,
κ' ἡκούσθη ποντικὸ φωνὴ ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ:
«Ἄφες αὐτοῖς, οὐκ οἶδασι, ὦ πάτερ, τί ποιοῦσι.»
Ἐντεῖθεν γάτοι, Περικλῆ, διέτρεχον ποικίλοι,
καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα γυναῖκες μὲ φακιδόλια
ἐρραῖναν τὴν παρέλασι μὲ ἄβραστα φασόλια.

Π.—Μὰ τέλος πάντων ὡς ἐδῶ, βρε Φασουλῆ, δὲν μένεις;

●.—Καὶ ἤδη ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὰς τῆς ἐπομένης.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ Ὑπουργεῖον πίπτει,

κ' ἀμέσως τὴν παραίτησιν 'στὸν Βασιλέα δίδει.

ὁ Βασιλεὺς τὴν δέχεται, διόλου καιρὸ δὲν χάνει,

καὶ εἰς τ' Ἀνάκτορα καλεῖ τὸν Θῆτα Δεληγιάννη.

Ἐδῶ τὸ πρᾶγμα, Περικλῆ, λαμβάνει διαστάσεις,

καὶ ἀκουσε τί ἔγινε, ἂν θέλῃς νά τὰ χάσῃς.

Περὶ τὰς δύο δηλαδὴ μετὰ τὸ μεσημέρι

μαζεύεται, βρε Περικλῆ, τὸ ἀνωθεῖς ἀσκέρι,

καὶ ἐν ἀμάξαις καὶ κραυγαῖς, χορδαῖς τε καὶ ὄργανοις,

εἰς τὸ Παλάτι ἐφθασε ὁ φίλος Δεληγιάννης.

Ἐν πρώτοις προπορεύονται καμπόσοι βιολιτζῆδες,

κατόπιν προπορεύονται πολλοὶ ἀμακατζῆδες,

κ' ἐνθ' οἱ πρώτοι τῆς κοιλίας μὲ τὰ βιολιά λιγόνου,

οἱ ἄλλοι μὲ φανατισμὸν δ' οὐ μ' ἔχουσιν σουφρόνουν.

κατόπιν προπορεύονται νταούλια καὶ φλογέρες,

καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως Ἑλληνικαὶς παντιέρες,

ζητωκραυγαὶ μετὰ σερρακιῶν καὶ χειροκροτημάτων,

κ' ὅλοι μαζί ἐφώνησαν: «Σύρτον π' ἀνάθεμά τον!»

Κ' ἐκεῖνος, ἀδελφοῦλή μου, μέσα σ' αὐτὰ τὰ στίφη

σάν τὴν Ἀποκρητικὴν μοῦ ἐφαινόταν νύφη.

Εἰς τὸ Παλάτι, Περικλῆ, σάν ἐφθασε τ' ἀσκέρι,

μία φωνὴ ἀντήχησε... «Τίς εἶσαι; ποιός σὲ φέρει;»

«Φωνὴ Λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ», ἐκεῖνος ἀπεκρίθη,

καὶ ἄρον ἄρον, ἄς τονε, ἐφώνησαν τὰ πλήθη.

συγχρόνως πετροπόλεμος ἀρχίζει μὲ μανία

καὶ σποὺν κεφάλια μερικά καὶ μερικά κρανία,

μεθ' ὃ εἰς τὸ Ἀνάκτορον εἰσέρχεται μὲ βίαν,

ἐνθ' ὁ πλῆθος κάτωθεν ζητεῖ Δημοκρατίαν.

Μετὰ μικρὸν ἐξέρχεται καὶ δύο λόγους βγάσει,

κ' οἱ Ἀγγλοὶ περιηγητὰὶ κάνουν μεγάλο χάσι.

Μετὰ μικρὸν κατέρχεται 'στὴν κάτωθι Πλατείαν,

ἐνθ' ἀκόμη ὁ λαὸς ζητεῖ Δημοκρατίαν,

πάλι τ' ἀμᾶξι στέκεται καὶ πέντε λόγους βγάσει,

κ' οἱ Γάλλοι περιηγητὰὶ κάνουν μεγάλο χάσι.

Καὶ ἀγορεύων μὲν αὐτός, τὸ πλῆθος δὲ κραυγάζον,

ὃ δὲ μπακάλης διαρκῶς κερία διαμοιράζων,

σιγὰ σιγὰ ἐφθάσαμε κοντὰ εἰς τὰ Χαντεῖα,

καὶ οὕτω πως ἐτέλεισας αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία.

Π.—Καὶ πῶς σοῦ φαίνονται αὐτά, βρε Φασουλῆ; γιὰ πέ μου.

●.—Τί νά σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ!... δὲν πρόσεμα ποτέ μου

τοιαύτην περιφρόνησιν Συντάγματος καὶ Νόμων,

τοιοῦτον ἐξευτελισμὸν τῶν ποντικῶν 'στὸν δρόμον,

τοιαύτην διαδήλωσιν ὡς εἶδος μασκαράδος

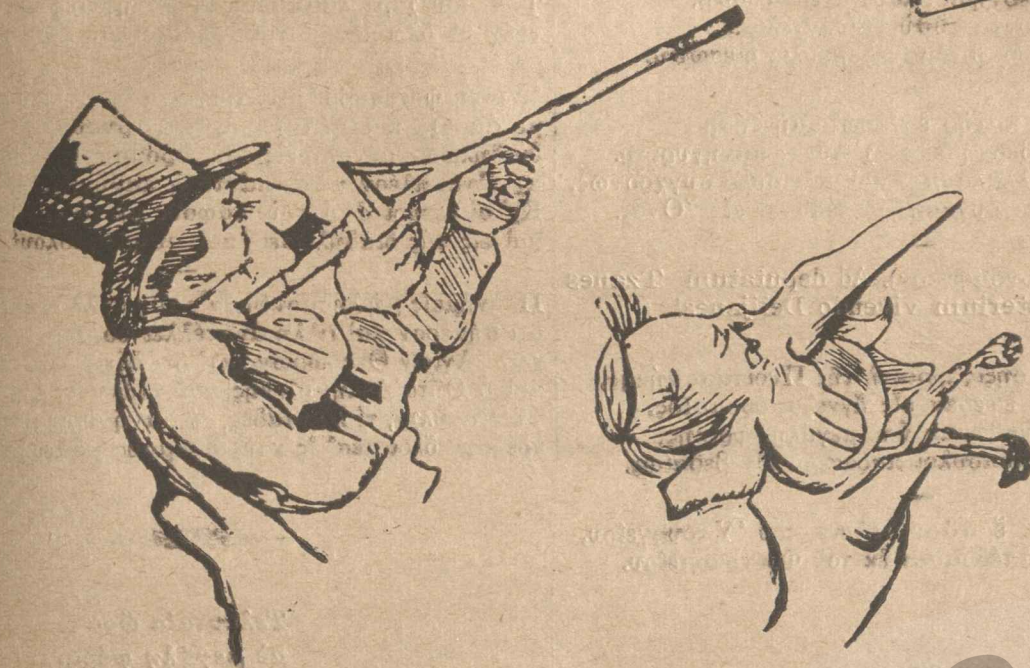
ν' ἀντανακλᾷ 'στὸ πρόσωπον συμπάσης τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ διὰ ταῦτα, Περικλῆ, σ' ἀσπάζομαι καὶ μένω,

κ' ἀφέντως ἀχωματίζωτον Κυβέρνησιν προσμένω.

Π.—Ὅποτε λοιπὸν βαδίζομεν, θαρρῶ, ἐπὶ τὰ χεῖρα,

καὶ δι' αὐτὸ ἀπαξίω ἡπόψα νά σε δειρῶ.

Βοήθεια !... μᾶς ἐφυγε, μᾶς φεύγει παρ' ἐλπίδα !...
que ποῖοι δὲ ξηράνωσι λοιπὸν τὴν Κωπαῖδα;

Πρόγραμμα τοῦ Δεληγιάννη
καὶ περὶ τοῦ τί δὲ κάνει.

"Ἐπαισε, ἔπαισε λοιπὸν, ὦ φίλοι συμπολίται,
κ' εἶδομεν ὡς ἀληθινὸν καὶ πνεῦμα ἐπουράνιον...
λοιπὸν ἐπὶ τὰ πάματα. Ἑλλήνων παῖδες, ἴτε,
ὅπως γενθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ μέγα δάνειον.
διότι ἐνδεχόμενον τὴν ἄλλην ἑβδομάδα
νά ῥοκανίζωσιν αὐτοὶ ἐκ νέου τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλλὰ πρὸς τί νά πέσωμεν σὰς ἐρωτῶ καὶ πάλιν;
μήπως δὲν ἔχωμεν κ' ἡμεῖς ἀρχὰς καὶ ὑποθέσεις;
μὴ δὲν δὲ φέρωμεν κ' ἡμεῖς φρικτὴν ἀνεμοζάλην
'στὰς παύσεις, 'στὸς διορισμοὺς καὶ εἰς τὰς μεταθέσεις;
Μήπως δὲν δὲ ἀναγράφωμεν κ' ἡμεῖς οἰκονομίας;
καὶ μήπως δὲν δὲ φέρωμεν παντοῦ καινοτομίας;

Πόσα ῥουσφετὰ ἔδωκεν αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ κράτους;
ἄς εἰπάμεν τρισχίλια, προσθέσατε ἀκόμα...
ἐγὼ δὲ δώσω, κύριοι, καὶ εἰς τοὺς ἀποστράτους,
δὲν δώσω 'στὸς βαχτηκούς, ποὺ ἔχομεν 'στὸ κόμμα,
δὲν δώσω εἰς τοὺς φίλους μας, δὲν δώσω 'στὸς ἐχθρούς μας,
καὶ συνελόντι δὲ εἰπεῖν εἰς ξένους καὶ 'δικούς μας.

Καὶ εἶναι τράπουλας αὐταῖς ποὺ ἔφεραν ἐσχάτως,
νά μὴ γνωρίζεται ποσὸς ἡ Μάμα καὶ ὁ Φάνης;
μήπως τὰ σπύρτα ἄφης τουλάχιστον 'στὸ Κράτος;
μήπως καὶ τὸ πετρελαῖον δὲν 'πῆρε ὁ μπαρμπάνης;
Μήπως ἐκρήξεις κύριοι, δὲν ἔγιναν φοικώδεις,
μὴ καὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν δὲν θέλῃ ὁ Ἡρώδης;

Ἐγὼ δὲ ἄρω, κύριοι, καὶ τὴν κυκλοφορίαν,
τὴν ὕψωσιν τῆς πίστεως τοῦ κράτους δ' ἀναγγεῖλαι,
ἐγὼ δὲ φέρω ἐθνικὴν ἐν γένει εὐπορίαν,
ἐγὼ καὶ 'στὸς Ἀβυσσινίους δὲν πρεσβεύτας δὲ στείλω.
Ἐγὼ τὸ ἱσοζύγιον δὲ φέρω 'στὴν πατρίδα,
καὶ δὲ ξηράνω μόνος μου κ' αὐτὴν τὴν Κωπαῖδα.

Ἐγὼ δὲ διώξω τὸν Βοσσοῦ καὶ τὸν Λεῖον προσέτι,
δὲν διώξω καὶ τὰς Γαλλικὰς ἐπιτροπὰς τῶν δρόμων,
καὶ μόνον οἱ Πανελλήνιοι δὲ πέρνουνε ῥουσφετὰ,
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα τοῦ ἔθνους καὶ τὸν νόμον.
Ἐγὼ δὲ φέρω τὸν χρυσὸν αἰῶνα μάνι μάνι...
Ζήτω λοιπὸν σ' ἐμὲ, σὲ σὰς, ζήτω καὶ τοῦ Νταλιδά.

**Τηλεγραφήματα καινούρια,
ποῦ ἔρχονται μὲ τόση φούρλα.**

ΠΑΤΡΑΙ.—Ἐκάησαν προχθὲς ἅμα τῇ διαδόσει
πῶς ἔπασσε Κυβέρνησις διὰ πλειοψηφίας,
ἐκ τῆς φορικτῆς πυρκαϊᾶς ἡ πόλις θὰ γλυτώσῃ,
πλὴν ἴσως ἀποθάνωσι τινὲς ἐξ ἀτροφίας.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Ὡς ἀφίκετο ἐνταῦθα ἀγγελία
πῶς ἔπασσε Κυβέρνησις, λαὸς ἀνεστατώθη,
ἀνέλαβε καθήκοντα εὐθὺς Εἰσαγγελλὰ...
Μέγας σεισμός! ἐκ θαύματος ἡ πόλις διεσώθη.

ΑΙΓΙΟΝ.—Ἀτυχὴς πατὴρ ἐπέπρωτο μὴ ζήσῃ
τὴν πτώσιν Κυβερνήσεως κτ' αὐτὸς πανηγυρίσῃ.
Ζητωκραυγαί, ἀλλαλαγμοὶ καὶ μάσκουλα συγχρόνως,
χαρὰ πολλή... ἐκ συγκοπῆς ἀπέθανεν εἰς Ὀνος.

ΚΑΛΑΜΑΙ (κρυπτογραφικόν). Ad deputatum Tzanes
cadendo ministerium vivendo Delijanes!

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Ἐκρηξίς φορικτὴ τῆς Πυριταποθήκης,
ἅμα τὴν πτώσιν ἔφερεν εἰς ἄγγελος δρομαῖος...
κάτοικοι κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης φοικῆς,
οἱ πέντε Φαρμακόπουλοι παραφρονοῦν βεβαίως.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Μόλις ἔμαθον πτώσιν τοῦ Ὑπουργείου,
ὅλ' οἱ τρελλοὶ ἀπέδρασαν ἐκ τοῦ Φρενοκομείου.

**Ἐν ψυχосαββάτῳ
ὅλοι ἄνω-κάτω.**

Ἐορτὴ ψυχосαββάτου, τριγυρνοῦν οἱ πεθαμμένοι
κτ' ὅλο δέχοντ' ἐπισκέψεις ἀπὸ μᾶς τοὺς ζωντανούς,
παινασμένη ἡ ψυχὴ τῶν ἀπὸ κόλλυβα χορταίνει
καὶ πρὸς χάριν μας ἀφίνει μὴ στιγμὴ τοὺς Οὐρανούς.
Τὶ παπάδες, τί λαμπάδες, τί πανηγυρὶς μεγάλη!
οἱ νεκροὶ μετὰ τῶν ζώντων ξαναβλέπονται καὶ πάλι.

Ἐδῶ βλέπετε τὸ δεσπότη ὅς ἐναντὶ τάφο νὰ διαβάσῃ,
ἀκεῖ πέρα τοὺς παπάδες νὰ φωνάζουν καὶ γελοῦν,
παρακάτω μία χήρα νὰ θρηνηῇ καὶ νὰ στεναῇ
καὶ πλησίον δύο ζεύγη ἐραστῶν κρυφομιλοῦν.
Τὶ παπάδες, τί λαμπάδες, τί πανηγυρὶς μεγάλη!
οἱ νεκροὶ μετὰ τῶν ζώντων ξαναβλέπονται καὶ πάλι.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἰστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κτ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Κτ' ἐνθ' ταῦτα ἐκτελοῦνται πρὸς τιμὴν τῶν πενθηφόρων,
τῆς Βουλῆς ὁ Δεληγιάννης τὴν διάλυσιν ζητᾷ,
διαδήλωσις προβαίνει ἐμπροστὰ τῶν Ἀνακτόρων
κτ' ὁ καθένας τὸ καπέλο εἰς τὸν ἄνεμο πετᾷ.
Τὶ νταούλια, τί λαμπάδες, τί πανηγυρὶς μεγάλη!
τρέχουν ὅλοι μέσ' ὅς τοὺς δρόμους μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι.

Κάτω πλέον ὅλ' οἱ φόροι! ὁ λαὸς μαζὶ φωνάζει,
τὸ πετρέλαιο, τὰ σπέρτα, τὰ καπνὰ καὶ τὸ χαρτί,
ὅσους λόγους κτ' ἂν θελήσῃ ὁ καθένας ἀραδιάζει
καὶ τὸ πλήθος γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰς ζητωκραυγὰς κρατεῖ.
Τὶ νταούλια, τί λαμπάδες, τί πανηγυρὶς μεγάλη!
τρέχουν ὅλοι μέσ' ὅς τοὺς δρόμους μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι.

Ἐορτὴ ψυχосαββάτου, τριγυρνοῦν οἱ πεθαμμένοι,
μὲ ἀμάξια καὶ παντιέροις τριγυρνοῦν κτ' οἱ ζωντανοί,
διαδήλωσις μεγάλη εἰς τοὺς δρόμους μας προβαίνει
κτ' εἶναι πλέον κατὰ πάντα ἡ πανηγυρὶς κοινή.
Κτ' οἱ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς τάφους μὲ τὰ σάββανα πετοῦνε
καὶ εἰς τὰς διαδηλώσεις καὶ αὐτοὶ ἀκολουθοῦνε.

Πληνὴ μὲς μὴ λησμονῶμεν τὰς πολλὰς καὶ τόσας σκέψεις
ὅτι σήμερον καὶ ἄλλη ἀνατέλλει ἑορτὴ,
τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, κτ' ὅτι δέχετ' ἐπισκέψεις
καὶ ὁ Θῆτα Δεληγιάννης, ποῦ διάλυσιν ζητεῖ...
Τὶ νταούλια, τί λαμπάδες, τί πανηγυρὶς μεγάλη!
τρέχουν ὅλοι μέσ' ὅς τοὺς δρόμους μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι.

**Τελευταία ὥρα
μὲ μεγάλη φόρα.**

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμβαίνομεν ἰστὰ πιεστήριά μας,
ὁ κύριος Θεόδωρος πηγαίνει ἰστὸ Παλάτι,
κτ' ἐνθ' ἐκ τῆς χαρᾶς κροτεῖ τὸ πλήθος τὰς παλάμας,
φαιδρὸς ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα προβάλλει σὲ κομμάτι.
Τὴν πῆρες τὴν διάλυσιν; τὸν ἐρωτοῦν τὰ πλήθη...
Ὑπομονὴν νὰ ἔχετε! ἐκεῖνος ἀπεκρίθη.

Μετὰ μικρὸν ἰστ' Ἀνάκτορα καὶ πάλιν ἀνεβαίνει,
κτ' ἐκεῖ ἀπ' ἔξω καρτεροῦν ὡς δύο χιλιάδες,
κτ' ἐνθ' ἀπ' τὴν ἐξώπορτα κρυφὰ ἐκεῖνος βγαίνει,
προσμένουν φίλοι του πολλοὶ καὶ παίζουν τῆς ἀμάδας.
Κτ' ἐπαίζανε κτ' ἐπαίζανε, καὶ μόλις τὸ ἐσπέρας
ἐννόησαν ἰστὸ ζήτημα πῶς δὲν ἐδόθη πέρας.

Ὅμως εὐθὺς κυκλοφοροῦν ποικίλαι διαδόσεις,
τὴν πῆρε λέγουν μερικοὶ, καὶ ἄλλοι δὲν τὴν πῆρε,
καὶ ὅλοι ἀποκλινούσι πρὸς τὰς διαδηλώσεις
κτ' ἀπάνω κατὰ τριγυρνοῦν σπουδαῖοι θεσιτῆραι.
Τὸ καθ' ἡμᾶς, δὲν ἔβρουμε ὡς τώρα τί συμβαίνει,
ἐν τούτοις ὁ Θεόδωρος ἀνεβοκατεβαίνει.

Καφενὲ τῶν Εὐδ Φρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαιδούρια,